

Evangeliet om Kristi herlighed

Da den gamle apostel *Johannes* skrev sit evangelium, lyste hans ansigt uden tvivl, medens han samlede alt, hvad han havde oplevet i de år, han vandrede med Jesus, i disse vidunderlige ord: »*Vi så hans herlighed...*« (1,14). Hvor godt, at det ikke er forbeholdt ham og de andre apostle at skue Herrens herlighed, men at denne nåde også er skænket os!

Vi fattes jo herligheden fra Gud (Rom. 3,23) og kan aldrig få den tilbage, med mindre vi skuer Herrens herlighed og får del i den. Evangeliet er det glædelige budskab om, at herligheden er vundet til os af ham, hvis herlighed evangeliet handler om.

Forklarelsen

Johannes var sammen med *Peter* og *Jakob* på det høje bjerg, hvor Herren blev forvandlet for deres øjne, så hans åsyn strålede som solen, og hans klæder blev hvide som lyset (Matt. 17,2). Ingen blegemand på jorden kan gøre klæder så hvide (Mark. 9,3).

Det er hurtigt læst, hurtigt glemt. Men det er et af de afgørende øjeblikke i menneskehedens historie. Her står et menneske med al Guds herlighed! Her så de tre apostle for deres øjne, hvad salmisten sang: »*HERRE, min Gud, du er såre stor! Du er klædt i højhed og herlighed, hyllet i lys som en kappe*« (104,1-2).

Her så de, hvordan mennesket må være, hvis det skal bestå for Gud! Her så de også, hvad der fattedes dem selv.

Her oplevede de den uplettede renhed og gennemsigtige hellighed. Var det herligt?

Den evige verden kom dem nær, *Moses* og *Elias* viste sig for dem og samtalede med ham. Det var Peters, Johannes' og Jakobs hjem, men de var lukket ude derfra, thi de manglede herligheden fra Gud.

De blev grebet af stor frygt og faldt på deres ansigt, da de blev overskygget af en lysende sky og fra skyen hørte Den Almægtiges røst: »*Denne er min søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!*« og de havde næppe kunnet rejse sig hurtigt igen, hvis ikke Jesus var kommet hen til dem, havde rørt ved dem og sagt: »*Rejs jer og frygt ikke!*« De manglede jo herligheden fra Gud og var nu i Den Herliges hellige nærhed – men Jesus var der også!

Atter spørger vi os selv: Var det herligt?

Da de slog øjnene op, så de ingen uden Jesus alene, og det var et syn til frelse!

Fornedrelsen

De tre apostle var der også, da han hang udspændt på korsets planker. Da var der intet, der mindede om solen, der skinner i sin kraft; i tre timer lå landet indhyllet i mørke. Hans klæder var ikke blændende hvide, men gennemsølet af hans blod; sol-daterne trak lod om dem.

Var det herligt? Hvad tænkte Johannes på, da han som gammel mand skrev: »*Vi så hans herlighed, en herlighed som den enbårne Søn har den fra Faderen, fuld af nåde...*«?

Her på Golgata så de den guddommelige kærlighed, der tåler og udholder alt. Var det herligt?

De så den uforbeholdne lydighed helt ind i døden på et kors.

Der lød ingen røst fra nogen lysende sky, men der lød et råb fra den korsfæstede: »*Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?*« Alle Guds brændinger, rædsler og vredesytringer skyllede ind over ham, thi han blev såret for vore overtrædelser, knust for vor brødes skyld; os til fred kom straf over ham, vi fik lægedom ved hans sår (Esaj. 53,5).

Han bar det stille; der kom ikke et bebrejdende ord over hans læber, ikke et vredesudbrud, end ikke et tilløb dertil, thi hans hjerte var fyldt af kærlighed til Faderen og til os. Og hvad hjertet er fuldt af, løber munden over med, derfor bad han: »*Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør!*«

Da hans martrede hoved sank ned i døden, var der for det menneskelige øje intet andet at se end fornedrelse og elendighed, men inden han opgav ånden sagde han: »*Det er fuldbragt!*«

En dansk officer, der blev direktør for krigsministeriet før første verdenskrig, så ved Åndens oplysning hans herlighed og skrev:

Det skønneste i verden,
som mine øjne så,
er kongen i hans skønhed
med tornekrone på!

Fuldkommenheden

Apostelen Johannes fik ham også at se i hans majestæts herlighed, da den herliggjorte Herre og Frelser åbenbarede sig for ham på øen *Patmos*. Hans hoved og hår var hvidt som hvidt uld, som sne, og hans øjne som flammende ild – og hans udseende som solen, når den skinner i sin kraft (Åbenb. 1,12-16).

Hans herlighed var så overvældende, at apostelen kun kunne gengive den i bil-

leder – en direkte meddelelse af den var ikke mulig.

Da faldt den erfarne helliggjorte, prøvede apostel som en død ned for hans fødder, men Herren lagde sin højre hånd på ham og sagde: »*Frygt ikke! Jeg er den første og den sidste og den, som lever!*«

Han var død, men se, han lever i evighedernes evigheder, og han har dødens og dødsrigets nøgler!

Hvilken ufattelig herlighed!

Den herliggjorte skare

Johs. Åbenb. skænker os mange vidunderlige syner, bl.a. synet af den herliggjorte skare, der står foran tronen og foran Lammets iførte lange, hvide klæder og med palmegrene i hænderne (kap. 7).

Hvad vil det sige, at deres klæder er hvide? Det betyder, at *de er som Herrens på forklarelsens bjerg*, altså hvide som lyset, blændende hvide (Luk. 9,29), hvidere end nogen blegemand på jorden kan gøre dem!

De har nemlig tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod (7,14), hvidere end sne, hvide som lyset, hvidere end noget menneske kan gøre dem!

Så fuldkommen er den frelse, vor Herre Jesus fuldbragte, da han bragte sig selv som et lydeløst lam for al verdens synd! Der findes hos den frelste skare ingen plet eller lyde eller noget deslige, thi Lammets blod har tvættet dem rene, så de er gennemsigtigt rene, endog når de står foran Guds trone!

Hvilken herlighed! Den er endnu ikke synlig; vi ejer den dog fuldt og helt og priser os derfor salige over håbet om Guds herlighed (Rom. 5,2), og når vor Frelser snart åbenbares, skal vi blive ham lige, thi vi skal se ham, som han er (1. Johs. 3,2).

Det sidste syn, vi har, omfatter bruden, Lammets hustru; hun lignes ved den hellige stad, Jerusalem, som kommer ned fra Himmelen fra Gud *med Guds herlighed i øje* (Åbenb. 21,11 og 23).

Vi, der mangler herligheden fra Gud og aldrig kan skaffe os den, vi modtager den, når vi bøjer os ned for vor Frelser og Herre og tvætter vore klæder og gør dem hvide i Lammets blod. Det er sandelig et herligt evangelium om Kristi herlighed – et herligt evangelium, der frelser os så herligt, at vi får del i Guds herlighed!

Sandelig »*værdig er Lammets, det slagtede, til at få kraft og rigdom og visdom og styrke og pris og ære og lov*« (Åbenb. 5,12), ja »*ham, som sidder på tronen, og*

Lammet være lov og pris og ære og magt i evighedernes evigheder» (5,13), ja

»frelsen tilhører vor Gud, som sidder på tronen, og Lammet« (7,10).

Det er i denne sammenhæng, vi ønsker hinanden et velsignet nytår!

Den utilsigtede selvafsløring

Apostelen Peter er en mand, der gang på gang afslører, hvad der bor i ham. Det gjorde han også på forklarelsens bjerg, da han sagde til Jesus: »Herre! det er godt, at vi er her; lad os bygge tre hytter, en til dig og en til Moses og en til Elias« (Mark. 9,5).

Han tog til orde

Herrens herlighed var brudt igennem og omstrålede de tre apostle; Moses og Elias viste sig for dem og samtalede med Jesus – og dog kan Peter ikke tie stille! Hvilken afsløring af menneskets trang til at gøre sig gældende!

Jeg ved ikke præcis, hvad han mente, da han sagde, at det var godt, at de var der, men jeg er tilbøjelig til med mit kendskab til Peter at mene, at det var godt for Herren, Moses og Elias, at de tre apostle var der, for hvis ikke der blev bygget tre hytter, var Moses og Elias nødt til at trække sig tilbage (Luk. 9,33).

I hvert fald fortalte han Herren, hvad han, Peter, mente, der burde gøres, og at han og de to andre var parate til at gøre det!

»Lad os« – lad os klare situationen for dig, Herre!

Herren svarede ikke, men der kom en sky og overskyggede dem, og de blev *forfærdede*, da de kom ind i skyen. Mon ikke Peter her, hvor Guds nærhed var så nærgående, også blev forfærdet over, hvad han havde sagt? Det var jo meningsløse ord – ord, for hvilke han ikke kunne aflægge regnskab!

Og fra skyen lød der en røst: »Denne er min Søn, den udvalgte, *hør ham!*« Her lød det guddommelige svar – og det gælder til enhver tid!

Kom ikke med forslag, med gode ideer, med projekter, men vær stille for Herren og hør, hvad han siger!

Han vidste ikke, hvad han selv sagde

Da Jesus hang på korset, bad han: »Fader, forlad dem, thi de ved ikke, hvad de gør« (Luk. 23,24). Denne bøn omfatter også Peter, der ikke vidste, hvad han sagde, da han stillede sit forslag, der i den givne situation forekom ham selv meget fornuftigt (det eneste rigtige!), men som var tåbeligt og formasteligt og afslørede, at han ikke havde noget indgående kendskab til

Ham, som han tiltalte som *Herre*.

Havde han virkelig haft tro på Herren, da havde han også troet, at Herren aldrig i nogen situation er afhængig af noget menneske eller noget menneskeligt forslag.

Herrens bøn på korset omslutter os alle, thi tænk, hvor kristenheden ikke alene har stillet Herren en mængde forslag til støtte for og fremme af hans sag, men også ført dem ud i livet! Det er denne store byrde af kristen foretagsomhed, der i dag ligger næsten kvælende over hele kristenheden og tapper den for kraft. Det er alle disse velmente forslag, der har ledet kristenheden ud i en overadministration, et bureaukrati, et væld af institutioner, skattespekulationer, o.s.v., så at kristelig virksomhed i dag til forveksling ligner enhver anden form for virksomhed.

I dybeste forstand er det det *babylonske* »lad os« (1. Mos. 11,4), der ligger til grund for det »kristelige« »lad os«, derfor er det *synd*, og derfor bad Herren på sit kors for os; de fleste ved ikke, hvad de gør, og hvad de siger, når de i velment vantro, som de imidlertid udgiver for tro, kommer med deres forslag til Ham, der er lige så almægtig, som han er herlig!

Der findes ingen situation, og der kan aldrig opstå nogen, som Herren ikke behersker suverænt. Han befinder sig aldrig i en nødsituation, aldrig trængt op i et hjørne, aldrig under nogen tvang. Han kan, hvad han vil – og vor opgave er den ene: at høre, hvad han siger!

Tænk, hvilken lettelse, om kristenheden i dag vendte ryggen til ethvert kristeligt foretagende ude og hjemme og »kun« var optaget af at høre og gøre, hvad Herren siger! Ville det skade vidnesbyrdet? Ville det formindske kraften? Tværtimod!

Ingen uden Jesus alene

Peters velmente forslag blev end ikke værdiget en direkte forkastelse. Det var så lidet værd, at Herren ikke skænkede det nogen opmærksomhed. Der var ikke nogen grund til at tage det alvorligt.

Da røsten fra skyen lød, var der ingen at se uden Jesus alene – deres forslag kom ikke til diskussion.

Noget mere af Guds hellige nærhed – noget mere af den evige verdens realitet – noget mere af Jesu herlighed og majestæt og en dertil svarende forskrækkelse – og det vil være slut med det »kristelige« »lad

os...!«

Charles Rohrer fra *Strasbourg* sagde i *Murnau*: »Kristenheden deles med henblik på Herrens snare komme i to grupper: den ene tror, at Herren kan klare sig uden dens hjælp, den anden tror det ikke!« Det var skarpt sagt. Jeg lader hans korte ord gå videre. Enhver kan vælge, hvilken gruppe han vil tilhøre.

Hvor vi dog står i vejen for Guds visdom og almagt! Vi skjuler for Herren Jesus!

Skyldes det, at vi frygter en tilværelse og en tjeneste, hvor vi intet jordisk kan støtte os til? Ak, så kender vi Ham ikke – kender ikke hans visdom – kender ikke hans kraft!

Frygter vi den virkelige magtesløshed, skønt vi kender ordet, om at Guds kraft fuldkommes i den?

Frygter vi at stå som dårer, skønt det er den højeste visdom at stole på Herren, ja HERREN hvert øjeblik.

Korsets ord og vej

Peter havde kort tid før forklarelsen på bjerget i syndig bedreviden, om hvad Herren burde gøre og ikke burde gøre, villet holde ham borte fra at gå korsets vej til ende (Matt. 16,21 flg.). Herren havde da med forfærdelig skarphed sagt til ham: »Vig bag mig, satan! du er mig til forargelse; thi du sanser ikke, hvad Guds er, men kun hvad menneskers er.«

På forklarelsens bjerg sansede han også kun, hvad menneskers var; derfor kom han med sit menneskelige forslag.

Men Moses og Elias talte med Herren om, hvad Guds var; de talte med ham om *den bortgang, som han skulle fuldbyrde i Jerusalem* (Luk. 9,31). Som Peter ved Kæsarea Filippi ville afholde Herren fra at gå forsmædelsens vej til ende, så ville han det samme på forklarelsens bjerg – men han vidste ikke, hvad han sagde! Han vidste ikke, at han var i ledtog med det sataniske, der ikke lader mennesket sanse andet, end hvad menneskers er, og holder dets hjerte tillukket for, hvad Guds er.

Herren skulle fuldbyrde Guds gerning. Det er en gerning, der ikke kan karakteriseres ved, at den er endnu bedre end menneskets bedste, endnu visere end menneskets viseste, endnu mægtigere end menneskets mægtigste. Guds gerning er karakteriseret derved, at den er stik modsat

af menneskets; derfor er den dårskab, ja nærmest vanvid, tab og kraftsløshed – se Herren hænge på sit kors!

Den byder derfor mennesket imod. Ethvert fornuftigt, ordentligt menneske hverken vil eller kan være med til noget sådant.

Det er jo ikke andet end tab! Hvem kan se Guds kraft og visdom deri?

Intet menneske sanser, hvad Guds er. Ethvert menneske sanser umiddelbart kun, hvad menneskers er, og holder stædigt fast derved – alt andet er jo den rene dumhed!

Når herligheden var så mærkbar på forklarelsens bjerg, men Moses og Elias var ved at trække sig tilbage, hvad da andet end som Peter at komme med et godt menneskeligt forslag til bevarelse af al denne herlighed? Anderledes kan mennesket ikke sanse eller tænke – og intet menneske føler i sin samvittighed, at han står i

ledtog med satan og synden. Han vidste ikke, hvad han sagde.

Forslaget udsprang ikke af Guds tanker og var derfor kød, synd og satanisk! Sammenhængen med det babyloniske »lad os« åbenbares, når vi sammenligner Peters forslag med det, Moses og Elias samtalede med Herren om: den bortgang, han skulle *fuldbyrde* i Jerusalem!

Han, der stod foran dem, gennemlyst af evig herlighed, skulle lide meget – skulle prisgives – skulle dø som en forbandet – skulle afklædes al synlig og mærkbar herlighed – skulle begraves – skulle opstå – skulle således fuldbyrde sin udgang og dermed vor indgang i herligheden!

Peters gode forslag udsprang som alle gode forslag af det gode menneskes indgroede modvilje imod at acceptere korsets vej som Guds eneste vej til målet.

Discipelskab og tjeneste

Herren er den samme i dag; hans vej er den samme og dermed hans midler og metoder. Han har ikke alene ikke brug for noget som helst godt forslag, noget projekt, nogen plan eller idé, han går stik imod dem, thi hans vej er den stik modsatte.

Ingen kan være hans discipel uden at følge ham, og ingen kan tjene ham uden at følge ham. Tjeneste er nemlig efterfølgelse (Johs.12,26).

Vejen er lige så smal i dag som dengang. Der er ikke plads til kødet og dermed ikke plads til forslag, projekter, o.s.v.

»Trang er den vej, der fører til livet, og få er de, som finder den!« sagde Jesu til os – og han ved i modsætning til os, hvad han siger!

Må Jesus i dette nye år være vor vej – Han alene!

Fuld af tro, Helligånd, nåde og kraft

Da Herren Jesus sagde: »Når Helligånden kommer over jer, skal I få kraft, og I skal være mine vidner...« (Ap. G. 1,8) gav han os dermed et indtryk af, hvordan det normale kristenliv er.

Stefanus er et levende eksempel herpå. Han var det første vidne i ordets udtømmende betydning, thi vidne er på grundsproget *martyr*. Det er ofte sådan i Bibelen, at den *første* skildring er mønstret for, hvad Gud ønsker.

Fuld af tro

Der siges om Stefanus, at han var en mand *fuld af tro* (Ap. G. 6,5). Det vil altså sige, at der ikke fandtes plads for tvivl eller vantrø i ham. Han havde formentlig aldrig mødt Jesus, da han vandrede henede, og dog var han fuld af tro. Det betød, at hans hjerte var *helt rent*, thi Gud renser vort hjerte ved troen (Ap. G. 15,9), og det vil atter sige, at han havde en *ubesværet, frigjort samvittighed*, der ikke var tyngt eller besværet af hans fortids synd.

Stefanus var med andre ord *helt fri*. Den, der er det, spreder en atmosfære af glæde, taknemmelighed og kærlighed om sig. Han er ikke optaget af sig selv og kan derfor være alt for andre. Hans egne problemer er borte – det har troen sørget for! – derfor er der noget frigørende og overbevisende ved ham.

Der står, at en stor mængde af præsterne *adlød troen* (kap. 6,7) – det havde Stefanus gjort, men det er det samme som at være ulydig imod tvivlen, betænelighe-

derne og vantrøen. Vidunderligt sådan at være ulydig imod mørket og satan! Hvor from og retskaffen din tvivl og vantrø end gebærder sig, vis den intet andet end ulydighed!

Stefanus viste Gud ære ligesom Abraham, der troede Gud med håb imod håb. Det er den eneste måde, en synder kan ære Gud på. Tro ham!

Således var Stefanus en mand med et udelte hjerte. Når han bad, var han fuld af tro, og ikke som havets bølge, der kastes hid og did af vinden. Derfor var han stærk, ikke i sig selv, men i Herren. Han var fuldt overbevist om, at hvad Gud har lovet, har han også magt til at virke.

Der er noget ukompliceret over Stefanus. Troen er aldrig indviklet, men enkel, enfoldig og energisk. Han såede ikke tvivl og mismod om sig og rejste ikke indviklede spørgsmål og vanskelige problemer. Troen stoler fuldt og fast på Herren og gør hans vilje. Så enkelt er det.

Fuld af tro er ikke en betegnelse for et stillestående, statisk liv. Man kan nemlig ikke være fuld af tro eengang for alle. Troen må stadig fornyes, og det bliver den, når man vandrer fremad i tro, ikke i skuen. Det gjorde Stefanus, og derfor var han hver dag fuld af tro. Han havde blikket rettet imod de usynlige ting, først og fremmest Herren, og Ham holdt han sig nær til. Han bad i tro, han talte i tro, han adlød i tro, og han takkede og tilbad Herren i tro.

Troen kan let forvanskes til fanatisme.

Det var ikke tilfældet hos Stefanus. Han brammede ikke med sin tro, roste sig ikke af den, og om han altid oplevede sig selv som en mand, fuld af tro, er tvivlsomt. Han måtte også kæmpe troens gode kamp, hvor han ikke altid blev understøttet af sit hjertes følelser, men i nøgen tro måtte holde fast ved Herren og hans ord. Han var også genstand for alle mulige angreb fra mørkets magt og kendte til anfægtelser og sjælekampe, thi troen prøves på mange sider – hvorfor? – for at den skal udvikle sig til den *prøvede* tro, som er uendeligt meget mere værd end det kostbare guld.

Stefanus var en mand, fuld af den prøvede tro. Det viste sig, da hans tro bestod den yderste prøve!

Fuld af Helligånd

Han karakteriseres også som en mand, fuld af Helligånd (Ap. G. 6,5), altså fuld af Jesu Ånd.

Der var ikke den mindste plads hos ham for denne verdens ånd. Det var Guds tanker, han var fyldt af; det var Guds veje, han gik på. Guds tanker og veje er uendeligt højere end menneskets og forvandler enhver, der er fyldt af dem, til en fremmed og udlænding henede. Det var Stefanus i sandhed. Hans såkaldte forsvarstale i Ap. G. 7 viser klart, at han forstod Guds ord, som Gud mener det, og derfor blev hadet af alle dem, der forstod det, som de mente det. Kollisionen imellem Guds tanker og veje på den ene side og deres tanker og veje på den anden side kulminere-

de i striden om, hvordan Guds ord skal forstås; vi kender alle udfaldet. Stefanus var en mand, fuld af Helligånd, og kendte derfor Guds tanker og veje, de himmelhøje; derom vidnede han og vidnede med sit blod!

Han var ikke blot behersket af Guds tanker, men også af Guds sindelag. Derfor er han modig, mandig og kærlig på een gang. Hans mod er ufatteligt; han slutter sin forsvarstale med disse ord: »I stivnakkede og uomskårne på hjerter og øren! Altid sætter I jer op imod Helligånden – som jeres fædre, således I. Hvem af profeterne har jeres fædre ikke forfulgt? de dræbte dem, som forud forkyndte, at Den Retfærdige skulle komme, og hans forrædere og mordere er I blevet. I modtog loven, formidlet ved engle, men I har ikke holdt den« (kap. 7,51-53). Man kan med fuld ret kalde hans forsvarstale for en angrebstale! Den er fri for alt føleri, sentimentalitet og forlorenhed. Den er karsk, ren og sandfærdig helt igennem, thi han, der talte, var en mand, fuld af Helligånd, en mand, der talte ud fra et rent sind, ja, ud af Gud, i Kristus for Guds åsyn (2. Kor. 2,17).

Samtidig var han fyldt af Jesu sindelag, kærligheden til alle dem, der hadede ham. Derfor kunne han tale så skarpt uden selv at være bitter, hævngherrig eller ond.

Han var sandelig et vidne. Ikke blot aflagde han et vidnesbyrd i ord – hans ansigt var, for dem at se, som en engels (6,15) – det lyste om ham! Kærligheden, glæden, freden, der fyldte hans hjerte, trængte synligt igennem. Det var et skue, men det var ikke et skuespil, thi det var ægte. Det var en mand, fuld af Helligånd.

Man er imidlertid ikke fuld af Helligånd, fordi man engang blev fyldt af Helligånden. Stefanus havde lært at *vandre* i Ånden, *tale* ved Ånden og *forblive* i den Åndens frihed, der hører Kristus til – derfor var han fuld af Helligånd. Det var ikke noget, han sagde om sig selv; det var en karakteristik, *Lukas* gav ham og Lukas var drevet af Guds Ånd, da han skrev, at Stefanus var fuld af Helligånd! Det var altså Gud Ånd, der karakteriserede Stefanus som en mand, fuld af Helligånd!

De sidste øjeblikke af hans martyrium (d.v.s. hans vidnesbyrd) var forfærdelige, dog vidunderlige: fuld af Helligånden stirrede han op imod Himmelen og så Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd (kap. 7,55). Atter betones det, at han var fuld af Helligånden – han havde altså talt sådan, at Helligånden ikke bedrøvet måtte trække sig tilbage, men tværtimod kunne bekræfte hvert ord og forny ham, befæste ham og forfriske ham i Ånden!

Ledet af Ånden stirrede han ikke på sine forbitrede modstandere, der skar tænder – mon han overhovedet bemærkede dem? – men samlede al sin opmærksomhed om den virkelige virkelighed: *den åbne Himmel, Guds herlighed og Jesus stående ved Guds højre hånd!*

Den, der er fuld af Helligånden, er fyldt med frelsens evige indhold og lader ikke nogen ting, end ikke den hårdeste prøve, aflede hans opmærksomhed derfra! Den nærværende tids lidelser er for ham ikke værd at regne imod den herlighed, der skal åbenbares på ham (2. Kor. 4,17-18).

Stefanus var ikke et overmenneske, men en mand som vi mænd – men fuld af Helligånd!

Fuld af nåde

Han beskrives også som *fuld af nåde* (kap. 6,8). Alt, hvad han var, alt, hvad han ejede, alt, hvad han forstod, alt, hvad han udrettede, alt i hans liv var Guds uforskyldte barmhjertighed imod ham. Intet havde han gjort sig fortjent til. Han var fuld af tro – det var Guds ufattelige nåde imod ham. Han var fuld af Helligånd – ligeledes Guds ufortjente gave!

Derfor var han blottet for selvretfærdighed, selvgodhed og selvoptagethed. Ethvert spor af hjemmelavet fromhed var blæst bort fra ham. Han var virkelig fri!

Den tanke, at han ved helhjertethed, bøn eller Guds frygt havde gjort sig fortjent til Guds bevågenhed, var ham en vederstyggelighed. Derfor var der intet overlegent over hans optræden eller fremtræden. Han var en benådet synder, intet andet og intet mere! At Gud havde vist ham nåde, havde han ingen forklaring på – hvorfor ikke enhver anden?

Følgelig var hele hans væsen gennemtrængt af *taknemmelighed* og *tilbedelse*. Alt, hvad han gjorde, var et udtryk for hans inderlige taknemmelighed og derfor ikke nogen tung pligt.

Der blev ikke plads til trællefrygt i hans hjerte, thi Guds nåde fremkaldte uaf-ladeligt dette gensvar: »Du har elsket mig først, Herre Jesus, hvad kan jeg få lov til at gøre for dig?« Således udsprang hans tjeneste med alle dens forskellige geminger ikke af frygt for dommen, ej heller af frygt for at miste belønningen, men af en stadig voksende taknemmelighed over overhovedet at måtte være i Herrens tjeneste. Det var nåde over nåde, nåde »til gengæld for« nåde!

Det er umuligt at forestille sig surhed, træghed og selvmedlidenhed hos Stefanus! Nådens overvældende kraft var et uigennemtrængeligt værn om hans sjæl imod noget sådant.

Jeg har en udenlandsk ven, der begynder hver dag med at læse *Esajas* 53. »Så står Herrens person, hans lydighed, kærlighed og herlighed mig for øje dagen igennem,« siger han, og »nåden bliver mig aldrig en selvfølge, men underet over alle undere!« Jeg ved ikke, om Stefanus har gjort som min ven, men jeg er forvisset om, at det ikke blot var i sit livs sidste øjeblikke, han så Himmelen åben, men at han altid levede under en åben Himmel i et inderligt, personligt forhold til sin Frelser og Herre, hvis nåde blev stadig større for Stefanus, sådan som det sker for enhver, der vandrer i Guds lys og derfor føler sig mindre og mindre værdig til Jesu uendelige barmhjertighed og omsorg.

Fuld af kraft

»I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner,« havde Herren sagt, og Stefanus vidner for os alle om, hvad dette betyder.

Kraft til at miste livet under uretfærdige menneskers uretfærdige beskyldninger og grusomhed! Kraft dertil uden at ønske hævn over dem – kraft dertil, så han kan bede for dem, som Jesus bad på korset for sine fjender!

I menneskehedens historie er der mange, der modigt er gået i døden, mange, der modigt har stået foran henrettelsesplettonen; de indgyder os alle respekt og ærbødighed – jeg tænker bl.a. på mange af frihedskæmperne under besættelsen.

Men der er ikke mange, der er gået i døden, fulde af kraft til at bede for deres bødler med et strålende ansigt. En sådan var Stefanus.

Hos ham ser vi Guds herlighed og herlige kraft fuldkommes i hans egen totale magtesløshed under stenregnen. Det er, som om dødens gru og de fanatiske stenkasteres grusomhed helt overskygges af den herlighed, der omgiver Stefanus.

Han havde også gjort store undere og tegn (kap. 6,8), men det største under og det tydeligste tegn var hans sidste øjeblikke – enhver, der havde eller fik øjne at se med, kunne se, at døden var besejret, og at herligheden ventede den mishandlede mand. Enhver, der havde eller fik øren at høre med, kunne høre, at den kærlighed, der fyldte Stefanus, var uovervindelig, stærkere end døden, værd at kende! Ved den kraft, der fyldte ham, borede den døende mand en brod ind i Sauls hjerte, som det blev ham vanskeligt at ignorere. Ved den kraft såede han en sæd i den mands hjerte, som siden bar mangfoldig frugt.

Fuld af...

Når man som Stefanus er fuld af *tro, Helligånd, nåde og kraft*, må det vel betyde,

at der var en fjerdedel af hver af disse fire ting i hans hjerte!!

De kan vel ikke alle sammen være der i deres fylde på samme tid? Jo, det er netop det, de er, thi tro, Helligånd, nåde og kraft er forskellige betegnelser på den samme virkelighed: *det nye liv i Gud i dets fylde!*

Ingen kan være fuld af *tro* uden samti-

dig at være fuld af Helligånd, nåde og kraft!

Ingen kan være fuld af *Helligånd* uden samtidig at være fuld af tro, nåde og kraft!

Og så fremdeles!

Kan du og jeg være det? Ja, det er Guds vilje, vi skal leve det nye liv i Kristus fuldt og helt.

Der står ikke et eneste sted om Stefa-

nus, at han sled med sig selv, analyserede sig selv og lign. Han havde blikket rettet et andet sted hen, bort fra sig selv, op imod sin Frelser og Herre. Gør du det samme! Det skal ikke fejle, du skal også fyldes af troen på Ham og dermed af Helligånd, nåde og kraft!

Velsignet nytår i denne tro!